

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio VIII. De diversa dispositione animam tepidam inter & ferventem,
cùm necesse erit coram Deo comparere; sive de Judicio particulari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

in substantiis suis ! Eccl. 41.

*Quoniam cum interierit, non
sumet omnia, neque descendet
cum eo gloria eius. Psal. 48.*

*Exibit spiritus eius, & rever-
tetur in terram suam: in illa die
peribunt omnes cogitationes eo-
rum. Psal. 145.*

MEDITATIO VIII.

De diversa dispositione
animam tepidam inter, & ferven-
tem, cum necesse erit coram

DEO comparere:

sive

De Judicio Particulari.

PUNCTUM I.

De morte animæ tepidæ.

A Nimæ tepidæ mors plena for-
midine, angustiis, & scrupu-
lis accidet. Causæ tantæ perturba-
tionis erunt. Primò neglectus
divinarum inspirationum, quibus
illa non tantum non respondit, sed
etiam

etiam pervicaciter restitit. Usus malus Sacramentorum, & exiguus tot Confessionum, & Communio-
rum fructus. Quid respondebit illa Christo Judici, qui rationem exiget de tot favoribus, & gratiis, quæ ipsi tanti steterunt, & illa tam impudenter contempsit? Heu! tot gratiæ non potuerunt te perfectum Christianum, aut devotum Religiosum efficere, quarum fortè una pro convertendo Pagano, aut Gentili suffecisset!

Secundò magna penuria, in qua se anima tepida deprehendet, si defectum virtutum statui suo propriarum, quas neglexit, si bonorum operum consideret: etsi enim aliqua fecerit, quia tamen magnam partem, nec ex mente pura, nec ex solo DEI placendi studio exercuit, vix post longum examen unicam deprehendet actionem ex puro solius DEI amore à se factam, reliqua ferè omnia extra veram perfectionis tramitem deflexisse agnoscet. Ter-

Tertiò magna defectuum copia, quos vel anima non advertit, vel animi impetus & torpor velut leves depinxerunt. Nunc autem melior æternitatis radius, cui proxima est, oculos ipsi recludet, ut clarè videat, ipsos & graves, & seria consideratione dignos fuisse.

Quartò incertitudo de integritate Confessionum, sinceri doloris, & veri propositi, ob nunquam secutam feriam emendationem; & centum aliarum cogitationes, quæ illam ita perturbabunt, ut ægrè possit curam, & media necessaria adhibere, quibus reparet defectus, qui illius Confessiones potuerunt reddere inutiles, & nullas.

Quintò exigua confidentia in Divinam Misericordiam: unde nascentur timores immoderati Justitiæ, qui animum frangent, & ita implicabunt, ut forsitan etiam necessariam spiritûs libertatem auferant, ne in tam brevi temporis spatio, quod ipsi adhuc superest,

se bene applicare possit ad certam reddendam suam æternitatem.

Dubium denique tam rationale, quàm tremendum, in quo se constitutam deprehendet, an sit in gratia DEI. Heu! qualis horror, qualis debet esse tremor hominis tepidi, tunc, cum intra se ipsum seria cogitatione expendet: certus sum, me, post unius, alteriusve horæ lapsum, non amplius fore in hac vita; certus sum, si in gratia DEI non decessero, me in omnem æternitatem esse perditum; & non solum habeo justam timendi causam, quam etiam piæ, & devotæ mentes habuerunt, me fortè non esse in gratia DEI, sed etiam absolute, & verè dubitandi rationes habeo, an in illa sim! Quàm terribile hoc dubium pro anima, quæ funestos exitus jam jam prospicit, cum videat non de minori, quàm de integræ æternitatis pretio agi? Potèstne esse tam propudiosus tempor, quem hæc cogitationes non elidant?

lidant? Ita, Domine, meus est talis, ut re ipsa se jam prodidit, & prodet se etiam deinceps, nisi per tuam omnipotentem gratiam me animas, ut tibi majori cum fervore serviam.

PUNCTUM II.

De morte animæ ferventis.

Mors erit plena dulcedine, & solatiô, pro animabus ferventibus.

Primò non affligentur memoriâ suorum peccatorum, quia aut nulla commiserunt, aut, si quæ commiserunt, seriâ jam pœnitentiâ eluerunt: spiritu reddente ipsis testimonium, quòd filii DEI sint. 2. Non torquet ipsas separatio à creaturis, quibus in vita se non affixerunt. Imò summopere gaudebunt: se jam in mortis confinio posse hoc sacrificium DEO præstare. 3. Omnia bona opera, quæ fecerunt, ipsis obiciuntur, non ut sint argumentum vanitatis, sed ut testi-

testimonium confidentiæ , quam repositam habent in DEI Bonitate , quæ cum tantis ipsas cumulârit gratiis durante vitâ , non ipsas deferet in morte ; sed volet coronare suas misericordias , dum vitam illarum piè exactam remunerabitur. 4. Ex una parte imago Crucifixi , quam manu tenebunt , cuique se conformes reddere studuerunt ; ex altera recordatio favorum , quos à Beatissima Virgine , in quam spem suam collocârunt , receperunt , magnum prorsus lætitiæ , & solatii suppeditabunt stimulum , & motivum. 5. Christus Dominus noster , in hoc momento , animis sibi fidelibus solet intimam profundamque infundere pacem , & tranquillitatem , qua umbra , & horror mortis penitus dissipatur. Denique cum animæ ferventes ardentissimo amore ferantur in Christum ; cupiântque ipsi quàm arctissimè esse unitæ , ideo fit , ut mortem cum gaudio præstolentur ;
imò

imò quandoque cum quadam pia impatientia, quæ ipsas propè in excessum agit, ut quibusdam Sanctis accidisse, novimus, qui idcirco cum sponsa exclamârunt: *Veni, Veni, Domine JESU.* Ex his omnibus

Concludendum est: omnes curas, & cogitationes eò maxime convertendas esse, ut DEO, majori cum fervore, serviamus, cum hoc sit unicum procurandæ quietæ mortis pharmacum. Nullus hominum est, qui in ultimo illo momento constitutus, non summo opere vellet, ut omnem vitæ suæ periodum, in frangendis indomitæ animi motibus, in reprimendis sensuum illecebris, in perfecto rerum humanarum, & totius mundi contemptu, in constanti sui submissione, in blandientium occasionum fuga, in agenda serâ pœnitentia, in continuis denique Virtutum Christianarum, & bonorum, suoque statui convenienti-

una

um operum, exercitiis, sedulo
exegisset: Cur igitur nunc non
præstamus, quod tunc factum tan-
topere optaremus? Heu! quis
tunc animi mœror nos occupabit,
quòd facultate rectè, sanctèque
vivendi tam malè usi sumus, & op-
timas acquirendarum Virtutum
occasiones tam turpiter neglexe-
rimus: quæ virtutes tunc tanto so-
lacio, & adjumento nobis esse pos-
sent? Quis dolor nos invadet,
cum videbimus, nos ad inutiles
tantum gemitus redactos, com-
missos errores amplius nec resar-
cire, nec emendare posse?

Pone tibi ob oculos mortem tot
Sanctorum, quorum historiam le-
gisti; aut aliorum ferventium, &
piorum hominum, quos sanctè
decedere vidisti: quæ pax, quæ
tranquillitas, quod gaudium? an
non ad hæc exempla cum Prophe-
ta exclamare poteris? *Moriatur
anima mea morte Justorum, &
fiant novissima mea horum simi-
lia!*

lia! Num. 23. v. 10. Verùm estne æquum velle vivere vitam sceleratorum, & mori morte Sanctorum? torpescere cum ignavis, & mercedem expectare cum impigris? Concede igitur mihi gratiam, Domine, vivendi cum fervore, ut moriar in pace; vivendi cum vigili sollicitudine, & perpetuo timore, ut moriens spem concipere possim, te possidendi in omnem æternitatem.

Timenti Dominum bene erit in extremis. Eccl. 1.

Beati mortui, qui in Domino moriuntur! amodo jam dicit Spiritus, ut requiescant à laboribus. Apocal. 14.

Moriatur anima mea morte Justorum, & fiant novissima meorum similia! Num. 23.

MEDITATIO IX.

De Inferno.

Prelud. 1. Imaginare tibi vastam circum centum terræ cavernam igne plenam, in qua